

14. Nejnestvůrnější žárlivost

Procházel jsem se po ulici a hrdě vypínal svou hrud' do tváří náhodných kolemjdoucích. Měl jsem totiž zbrusu nové černé tričko, vpředu s nápisem: *My girlfriend went to Spain and all I got was this lousy T-shirt!* S nápisem, jenž pouhými dvěma větami křičí do světa, že mám dívku znalou angličtiny, zcestovalou, se smyslem pro humor a vozí mi dárky. Byl jsem z toho natolik na větvi, že jsem cítil potřebu pochlubit se naprosto všem, a tak jsem celé odpoledne brouzдал po městě a snažil se natlačit své bradavky do co největšího počtu zorných polí úplně cizích lidí.

Agáta byla zpátky. Mé nadšení neznalo mezí. Sevřít ji po dvou týdnech zase v náručí a zabořit hlavu do jejích vlasů byl pro mě nádhernější moment než všechny dosavadní Vánoce dohromady. Rozhodně nádhernější než ty, když mi bylo pět. Ve slibně vyhlížejícím balíčku, který jsem si šetřil úplně nakonec, protože jsem v něm tušil auto na dálkové ovládání, bylo devatero slipů.

Jenže po týdnu se ochladilo. Srpen to zabalil a obloha si natáhla nechutně šedý škraloup. Moje psychika si natáhla škraloup o něco tmavší a mnohem nechutnější. Zdálo se mi totiž, že se neochladilo jen venku, ale hlavně uvnitř. Měl jsem pocit, že se mi Agáta vzdaluje. Nasedla na obrovský činel, který pak někdo mrštil do prostoru jako létající talíř. A ona se pořád točila dokola a byla menší a menší... Ohnivá hřívá jí zakrývala tvář a znemožňovala mi oční kontakt. Na činel? Ano. Benjamín Tobolář byl bubeník. Poznala ho v hospodě, kde namáčel své mastné vlasy do piva. Nemá cenu pokoušet se o Benjamínův hrubý popis. Žárlivost by způsobila, že bych mu přiřkl akné, hrb nebo něco podobného a to nemá zapotřebí. Už tak je dost ohydny.

***

„Ale že je hezkej, vid'?" zasnila se Agáta, když jsme se vedli za ruce městem, které bylo stále chladnější a chladnější. Před chvilkou se radovala z SMSky, co jí poslal. Ptal se, kdy má přijít. Za chvíli, za moment, nebo cobydup... Hrozně se rozesmála: „Cobydup! Dovedeš si představit, jak Benjamín říká „cobydup“?“ A opět ten její čarovný smích.

„Ne,“ vydechl jsem. Ale uměl jsem si představit, jak mu vyklouzla palička a zabodla se mu do hlavy. Představil jsem si to hned několikrát za sebou.

„On dokáže každou nohou i rukou bubnovat úplně jinej rytmus. I s překříženýma rukama! To je neuvěřitelný, že takhle prohodí hemisféry,“ vrtěla fascinovaně hlavou.

Já umím trochu hýbat ušima. Ale tohle asi nebyla vhodná chvíle se tím chlubit.

Doprovodil jsem ji k vrátkům. Jejich fenka na mě po půl roce pořád vrčí. Pořád víc. Políbil jsem Agátu a rozloučili jsme se. Benjamín má přijít cobydup.

Cestou domů foukal studený vítr. Měl jsem jen triko s dlouhým rukávem, úplně ztuhlé bradavky a každé dvě minuty se mé tělo bezděčně otřáslo. Už jsem to někde viděl. Ano, už jsem to všechno někde viděl. Ten lesk v jejích očích, vzrušený hlas, touha okouzlit a hlavně ten čarovný smích. Totéž jako před šesti měsíci. Před šesti měsíci se tohle všechno dělo kvůli mně. Proboha...!

***

Následující dny byly odporné. Byly jen dva, ale úplně mi to stačilo. Strach z toho, že se dívka, kterou miluju, odmiluje, mě naprosto pohltil. Druhý den to trochu polevilo. To proto, že mě pohltil druhý strach, že už se tak stalo a Agáta mě nechce zranit příliš zprudka, tak mě na to postupně připravuje. Strávili jsme s oběma strachy mnoho konstruktivních hodin. Ztratil jsem chuť k jídlu a potřebu spát. Ale nevím, jestli to s tím nějak souviselo. Chuť k jídlu jsem ztratil

poté, co maminka naservírovala k nedělnímu obědu rybí maso obalené v čemsi hnědém. A spát jsem přestal možná z obavy, že by se mi o tom zdálo. Ale co s tím souviselo rozhodně, byl tlak na prsou. Tíživý tlak uvnitř hrudníku, jaký jsem nezažil. Chtěl jsem se podívat dovnitř. Měl jsem dojem, že tam nosím tvárnici.

Začal jsem litovat, že nedovedu prohodit hemisféry. Chtěl jsem je obě čapnout za čelní laloky a prohodit je oknem! Proč musejí pořád přemýšlet? Pronásledují mě všude. Od probuzení po spočinutí. Nikdy neztichnou. Dokonce i ve spánku mi naschvál promítají takové sny, abych se z nich zpocený probudil a zase si s nimi sedl na postel, hezky do řady, pravá hemisféra, pak já, pak levá, a tiše naslouchal těm jejich ubíjejícím kecům, co stepují po mojí tvárnici.

Potřebuju reset hlavy. Potřebuju pryč. Ať už z reality, nebo z fikce, kterou jsem si sám vytvořil. Musím prchnout do jiné fikce. Ať už se v ní děje cokoli. Hlavně ať není moje.

Sáhl jsem po knize. Nikdy jsem nesahal po knize s takovou nadějí. Já vlastně vůbec po knihách nesahám, když nechci zabít lezoucí hmyz. Bukowského *Šunkový nářez*. Půjčil jsem si ho před dvěma týdny v knihovně na sestřinu kartičku, abych četl téhož autora jako právě v tu dobu Agáta ve Španělsku. Benjamín ji vybavil celou sbírkou Bukowského. K četbě jsem se neodhodlal. Až teď uzrál čas.

První stránky mě neoslovily. Na dvacáté už jsem byl naprosto pohlcen. Ta úleva byla ohromná. Mozkem sprintovaly úplně cizí myšlenky a bodavá bolest se vracela pouze během pasáží, které mi nic neříkaly, a v pauzách mezi kapitolami.

***

Večer přijela Agáta. Byla dnes s Benjaminskem v zoo. Seděli jsme na naší zahradě pod pergolou, která ještě nestihla zarůst. Agáta kouřila a já se díval. Byli jsme to pořád my dva? Pořád tolik zamilovaní? Ti, co bez sebe stěží vydrželi tři dny? Nebo tu seděl někdo jiný? Proč jsou poslední dobou SMSky a polibky kratší? Paranoia? Nevěděl jsem, jak začít. Báł jsem se, abych nevypadal jako citový vyděrač, a připadalo mi dost absurdní projevovat nedůvěru někomu, komu věřím jako nikomu. Jenže jsem cítil ten vkrádající se chlad a už jsem neměl na to plácet se dál v nejistotách, jestli si ho ze žárlivosti namlouvám, nebo je tu doopravdy.

„Nebudu tu dlouho, Vojto. Musím ještě za Benjaminskem,“ připravila mě předem.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se.

„Co?“ podívala se na mě.

Mlčel jsem a pak se nadechl: „Jsi pořád zamilovaná?“ Snažil jsem se nasadit neutrální obličej, abych neovlivnil porotu, ale věděl jsem, že i tak vypadám k uzoufání. Věděl jsem, že jí ubližuju samotným dotazem.

Čas zamrzl. Rampouchy, které z něho visely, studily v páteři. Přemýšlela.

„Ano,“ řekla po chvíli, „možná už ne tak bláznivě, ale pořád tě miluju.“

Hleděl jsem do jejích jindy veselých očí a nevěděl, co říct. Dokonce jsem se do nich ani nevydržel dívat.

„Ale tohohle jsme se přece báli, ne? Přesně toho ses bála,“ zašeptal jsem.

Připadalo mi, že až doteď naše láska rostla. Čím déle jsme spolu byli, tím více jsme spolu chtěli být. S každým společným zážitkem jsme se měli radši. Teď se něco zvrtilo. Už se nemilujeme bláznivě? Milujeme se tedy normálně? Takže city slábnou. Můžu za to já, nebo slábnou zákonitě? Co když se to oslabování nezastaví? Měl jsem na jazyku tolik otázek, ale neodvážil jsem se zeptat na jedinou z nich.

„Nemůžeš tolik lpět na všem, co řeknu,“ odpověděla.

Odmíchl jsem se.

„Mám pro tebe básničku,“ vytáhl jsem list papíru ze zadní kapsy.

Přečetla si ji.

„Ta je hezká,“ usmála se.

a okouzlujících frází. Pak zavěsila.

„Musím už jít, Vojto.“

Doprovodil jsem ji k autu. Objali jsme se, políbili. Ještě dlouho jsem se díval směrem, kterým odjela. Pak jsem se vrátil k pergole. Na stole ležel přeložený list papíru s básničkou. Zapomněla ji tu.

Šel jsem domů, lehl si do postele, rozsvítil lampičku a otevřel Bukowského.

„Děkuju,“
začervenal jsem se jako
obvykle.

„Vážně,“
přeložila ji napůl, „píšeš
čím dál tím hezčí.“

A to je ten
problém. Jsem čím dál
tím zamilovanější.

Agátin mobil se
náhle rozezvonil
a zatančil na desce
zahradního plastového
stolku krátký taneček. Byl
to Benjamín. A opět ten
smích, několik
infantilních zvuků